

I huvudet på...

SVALNÄS

SKOLA & BEHANDLING

Hur vet vi vad som hjälper och vad som verkligen är en hjälp?

Vi närmar oss slutet av terminen och flera av eleverna kommer att lämna oss och börja på gymnasiet. Vid den här tiden brukar vi börja reflektera över vad som hänt – över förändringar och framgångar, men också över det som kanske inte blev som vi hoppats. Det finns många frågor att ställa...

- Har vi hjälpt för mycket?
- Har vi hjälpt för lite?
- Har vi anpassat lagom?
- Har vi varit för kompensatoriska?
- Har vi utmanat för lite?
- Har vi krävt för mycket?

En bra tumregel när man är undrande är att fråga. Sedan ett par år ställer vi frågor till familjer och barn som slutar på Svalnäs. Formen för detta kallas samforskning och hjälp med frågandet får vi av Jan Pålsson.

Barnen och familjerna berättar om tiden på Svalnäs och vad som varit viktigt för dem. Utöver berättelser om det goda, roliga och lärorika, har det också framkommit minnen av en jobbig, konfliktfylld händelse – en händelse som i efterhand beskrivs som en vändpunkt. Vi kan ha sagt nej, upprätthållit en gräns, ställt oss i vägen, utmanat, satt hårt mot hårt eller liknande.

Berättelserna om vändpunkterna har varit viktiga, eftersom återkopplingen i en pågående konflikt sällan är positiv. Påminnelsen att ett NEJ ibland hjälper mer än ett JA är hjälpsamt att bära med sig nästa gång det tar emot att säga nej.

